

сочни и блестящи, тамъ сж сухи и влакнести. Ясно жълти и червени цвѣтове висятъ на гроздове; тѣ закриватъ листата и придаватъ своя цвѣтъ на цѣлата корона на дървото. Селваситѣ сж недостъпни, преплетени сж съ шубраки и палми. Отъ клонъ на клонъ и отъ дърво на дърво се прехвърлятъ увивни растения, наречени лиани. Тѣзи павити пълзятъ къмъ всѣка пролука, достигатъ до самитѣ върхове. Едни отъ тѣхъ сж тънки като паяжини, а други сж дебели като вжжета. Тѣ се спускатъ по дърветата на кичури и вжзли, обвиватъ ги здраво, стѣгатъ ги толкова силно, че ги задушаватъ. Лианитѣ покриватъ като съ зеленъ и пѣстро цвѣтенъ губеркъ клони, дървета и вейки. Стѣблата на вѣковнитѣ дървета сж покрити съ папрати и чудно красивитѣ цвѣтя орхидеи. Едни отъ коренитѣ на дърветата пълзятъ по влажната земя, други висятъ въ въздуха, а трети се спускатъ надолу и имъ служатъ за подпора. Гората е толкова гъста, че само съ брадва или огънь човѣкъ може да си пробие пжтъ изъ нея.

Щедрата природа раздава на всички топлина и влага, всичко расте, цвѣти и зеленѣе. Всѣко растение се брани, притѣснява съседитѣ си, воюва за мѣсто. То иска да победи, но не и да загине. Ето единъ старъ великанъ, изтощенъ, грохналъ, наведенъ на страна. Поддържанъ още известно време отъ здравитѣ прегръдки на лианитѣ, той пада най-после на земята съ гърмовенъ трѣсъкъ. Съ гробовно спокойствие лежи сега той, величественъ, като търси мѣсто за себе си и следъ смъртъта. Той издѣлбава широка бразда, разрушава всичко наоколо, изтрѣгва и увлича следъ себе си и грамадно кълбо на своитѣ корени, които стърчатъ като заплашващи ржце. Въ почвата се образува яма, която се превръща скоро въ блато. Ала самата смъртъ отвара пжтъ за новъ животъ. Празното мѣсто бързо се покрива съ буйна зеленина. Борбата продължава. Навредъ сж разхвърляни нейнитѣ жертви — вейки, клони и цѣли